

Λεπτομέρεια από τη «Δημιουργία του Αδάμ», τη νωπογραφία που φιλοτέχνησε ο Μιχαήλ Αγγελός ως μέρος της οροφής της Καπέλα Σιστίνα

Γ.Π. Μαλούκος ΟΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΤΥΨΕΙΣ ΤΟΥ Εκδ. Πατάκη, σελ. 355

Γιώργος Μαλούκος Η εξομολόγηση του Θεού στον άνθρωπο

Απόσπασμα από το νεότερο βιβλίο του Γιώργου Μαλούκου με τίτλο «Οι εξομολογήσεις του Θεού και οι δεκαπέντε τύψεις του» (εκδ. Πατάκη)

Οι αναγνώστες του Γιώργου Μαλούκου θα πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για το επόμενο βιβλίο του, το οποίο κατά τη θρησκευτική ορολογία (και καθόλου με αξιολογικούς όρους) μπορεί να χαρακτηριστεί «σκάνδαλο»: αυτό που ερεθίζει τη σκέψη, που ιντριγκάρει τα παραδεδωμένα. Στο «Οι εξομολογήσεις του Θεού και οι δεκαπέντε τύψεις του» (εκδ. Πατάκη) ο Θεός εξομολογείται στον άνθρωπο για όσα τελικά δεν έποίησε εν σοφία και για όσα καταδίκασαν ακόμη και τον εκλεκτό μονογενή του σε αποτυχία. Μεικότο είδος όπου η μυθοπλασία (ο Θεός επισκέπτεται εν είδει ονειροφαντασίας τον παπά ενός ορεινού οικισμού) συναντιέται με τον δοκιμαϊκό στοχασμό και την ιστορική πληροφωρία για την εξέλιξη του χριστιανικού δόγματος. Εικονοκλαστικό; Σίγουρα. «Βλάσφημο», όπως θα ήθελε μια μερίδα που αρέσκειται σε αυτοματισμούς; Ενδεχομένως. Αλλά ο συγγραφέας αποφεύγει τον σκόπελο ενός αναρχισμού-για-τον-αναρχισμό. Αντιμετωπίζει στα ίσα και με σεβασμό τις δογματικές θέσεις για να κρίνει και να κριθεί. Παρά τα φαινόμενα, δεν απευθύνεται σε θεούς και δαίμονες, αλλά στη μόνη αξία που μπορεί να δώσει το μέτρο όλων των πραγμάτων: στον αμφιβητή άνθρωπο. Από το βιβλίο αυτό και με την άδεια του εκδοτικού οίκου, το «B» δημοσιεύει ένα απόσπασμα, το οποίο προέρχεται από το κεφάλαιο της 12ης τύψης («Κατ' εικόνα και ομοίωση»). Δ.Δ.

-Και τώρα πια που σου είπα όσα ήταν για να πω στο γένος των ανθρώπων, για τη βαριά μου ευθύνη για όσα θα το βρουν, σκέπτομαι εδώ μαζί σου ποιο ήταν τελικά το μεγαλύτερο σφάλμα που έκανα με το δικό σου γένος, των ανθρώπων, μες στην απεραντότητα του όλου σύμπαντος, μέσα σε τόσα δημιουργημάτα μου που ο νους σου δε χωράει ούτε σε σου πω το πόσα, που προχώρησαν τόσο πολύ, το καθένα με τον δικό του τρόπο. Γένος άλλο κανένα δεν έκανε όπως εσείς οι άνθρωποι, να τρώει τις σάρκες του, ο ένας τον άλλο, και ολόκληρα κομμάτια άλλα τόσα, και όλοι μαζί την ίδια τους τη Γη να καταστρέφουν. Και γιατί; Έμαχνα πάντα το γιατί, καθώς το λάθος είναι σίγουρα δικό μου. Δεν είναι μόνο ένας ή δυο πάνω στη Γη που σας έδωσα να ζήσετε που κάνει έτσι, είστε σχεδόν όλοι και σχεδόν

πάντοτε. Το λάθος, λοιπόν, είναι σίγουρα δικό μου. Και τώρα, πριν τον αφανισμό, ένιωσα άσχημα πολύ για σας, γιατί, όπως και όλα τ' άλλα γένη που πέτυχαν, και εσείς είστε παιδιά μου. Φταίει πιο πολύ λοιπόν το λάθος μου με τον Παράδεισο; Φταίει η σκληρή σας τιμωρία; Φταίει που μετά σας παράτησα στη μοίρα σας; Φταίει οι κανόνες που σας έβαλα, αφού δεν μπορούσατε να επιβληθείτε στους εαυτούς σας; Φταίει ότι δεν άφησα τελικά τον Υιό μου να σας οδηγήσει στην κοινωνία της αγάπης, που δεν την αξίζατε κι ούτε την αντέχατε; Φταίει ότι δε σας επέτρεψα να σκέπτεστε ελεύθερα; Όχι, αυτό δεν μπορεί να φταίει. Εσείς δε θέλετε να σκέπτεστε. Ούτε ελεύθερα, ούτε καθόλου. Στέκεστε όλη την ημέρα μπροστά σ' ένα γυαλί και αποβλακώνετε χίλιες φορές περισσότερο απ' όσο σας ανάγκασαν

οι δικές μου απαγορεύσεις. Α, και ξέρεis, παπά, πώς έγινε αυτό; Ξέρεis ποιος το σκέφτηκε και ποιος είπε όχι; Πού να ξέρεis... Ο Εωσφόρος. Δικί του ήταν η σκέψη. Με αυτό έβαλε τελικά για πρώτη φορά τάξη και έφερε πρεμία στην Κόλαση. Και όταν ήρθε κοντά μου, μυστικά όπως πάντα απ' όλους εκτός απ' τον Ιησού, που γνωρίζει την αλήθεια, τότε μας εξήγησε και πρότεινε να το στείλωμε και στους ανθρώπους στη Γη. Και σκέφτηκε: «Μάζεψε τους κολασμένους, δε θα τα καταφέρει με τους ζωντανούς». Ο Ιησούς είπε όχι, επειδή, παρ' όλα αυτά, αγαπάει ακόμα τους ανθρώπους - ή, έστω, ξανά και είπε: «Όμως, αλήθεια, γιατί όχι; Ό,τι θέλετε πια κάνετε με αυτό το γένος που με πρόδωσε, ενώ σταυρώθηκα για να το σώσω». Απ' όλα τα λάθη μου με τους ανθρώπους λοιπόν, θα σου πω ποια

ήταν τα πιο βαριά, εκείνα που τελικά φταίνε περισσότερο απ' όλα. Και ήταν δυο: το ένα ήταν όλα μαζί όσα σου έπα μέχρι τώρα. Όλα, χωρίς ούτε ένα απ' αυτά να μπορεί να λείψει. Το άλλο, που είναι τόσο δυνατό και απαραίτητο όσο όλα εκείνα, είναι η μεγάλη αμαρτία μου: η φιλοδοξία. Μα όχι για μένα, αλλά για το δημιούργημά μου: το να σας πλάσω κατ' εικόνα και ομοίωση. Αυτή ήταν η καταστροφή σας. Γιατί, ενώ έτσι σας έπλασα, τίποτα σ' αλήθεια δε σας έδωσα για να μπορέσετε και έτσι πράγματι να είστε. Το αντίθετο ήταν αυτό που έκανα: Σας είπα ότι θα μοιάσετε με τον Θεό, σας υποσχεθήκα να ανυψωθείτε, σας φούσκωσα τα μυαλά, μα, την ίδια εκείνη ώρα, σας γέμισα με αδυναμίες. Σας είπα ψέματα. Και σας οδήγησα στην τρέλα. Σας υποσχεθήκα το μέγιστο και σας έκανα να μπορείτε μονάχα το ελάχιστο. Και σας καταστρέψα παλεύοντες για κάτι που δε θα μπορούσατε ποτέ, και μάλιστα αφού πρώτα σας βάφτισα ενόσους για μια ολόκληρη ζωή, από την πρώτη ανάσα, χωρίς όμως να φταίτε. Και φρόντισα όχι μόνον να μην το μπορείτε έτσι κι αλλιώς, αλλά και να εξασφαλίσω ότι, αν τυχόν κάποιος από εσάς έκανε δύναμη να προσπαθήσουν, θα είναι αδύνατον να τα καταφέρουν. Επειδή η αλυσίδα της εν ζωή ταφής σας ήταν πολύ βαριά για να την πετάξετε από πάνω σας. Ήταν δεσμά που από αυτό ποτέ δε θα μπορούσατε να απαλλαγείτε: ένοχοι χωρίς έγκλημα, αιχμάλωτοι του ελέους μου για πάντα, φοβισμένοι και ανίκανοι για αληθινή ευθύνη, χωρίς ευθύνη ανίκανοι πλέον και για ελευθερία, αλλά με δική σας μη ευθύνη.